

NOMEN EST OMEN

Увијек сам тамо гдје сунце неће засијати, јер сузе никад нећу показати. Покушаће да раздвоје Лауру, Беатриче, али одавно је сломљена стаклена душа и уморан, болан пад часника. Служићеш, а нећу ти рећи, јер ће ускоро све бити готово.

Сјетићеш ме се и мијењаћемо улоге, јер ће бити десет за вука, три за пастира и за овцу, коју води звијер. Силан си и тијело ти је модробијело силно, а очи црне пуне страха, уплакаће се кад виде крилатог, бијелог анђела.

Плакаћеш, али недостојан нећеш знати оштрице својих суза које напунише језеро до доњег дијела, све до Лилит. Пољуљана слатким видом опростићу ти и крила ће поново пораста, сунце ће поново прогријати и никад више сњежити неће.

Праштај ми моје ријечи неразумне, само су оне пут до правца. Снаћићеш се и схватити, али тада ће све већ бити ускоро готово.

Марина Боровчанин III5